

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatele: **T. P.**, zast. Mgr. Petrem Kočím, advokátem se sídlem Na Štáhlovce 1105/16, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 236/2007, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 6 Ca 236/2007 nařídit ústní jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději ve lhůtě do 10. 3. 2009.
- II. Navrhovateli **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 14. 1. 2009, označeným jako „návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu“, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze (dále i jen „městský soud“) téhož dne a tímto soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 1. 2009, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vydání rozhodnutí nebo nařízení ústního jednání ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 236/2007. Svůj návrh odůvodnil tím, že v dané věci podal na uvedený soud stížnost na průtahy v řízení, která byla místopředsdou městského soudu v přípisu ze dne 9. 1. 2009, sp. zn. St 304/2008, označena za nedůvodnou.

Předsedkyně senátu 6 Ca Městského soudu v Praze JUDr. Karla Cháberová ve svém vyjádření uvedla, že navrhovatelově žalobě předchází v senátě 6 Ca nevyřízené žaloby a věci jsou většinou projednávány podle pořadí nápadu s výjimkou těch věcí, u kterých zákon stanoví přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně. Tyto skutečnosti byly navrhovateli sděleny v rámci vyřízení jeho stížnosti, kdy byl rovněž informován o tom, že nařízení jednání ve věci lze předpokládat ve druhém čtvrtletí roku 2009.

Z obsahu předloženého spisu městského soudu sp. zn. 6 Ca 236/2007 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 6. 9. 2007, která byla

doručena uvedenému soudu téhož dne, domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 10. 8. 2007 proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č. j. Si 1/2007, o odmítnutí poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud po zahájení řízení nejprve usnesením ze dne 11. 10. 2007, č. j. 6 Ca 236/2007 - 10, vyzval navrhovatele k zaplacení soudního poplatku za žalobu, který činí podle sazebníku soudních poplatků 2000 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od doručení tohoto usnesení. Navrhovateli bylo toto usnesení doručeno dne 15. 10. 2007 a bezprostředně poté dne 17. 10. 2007 navrhovatel tento poplatek uhradil. Dne 5. 11. 2007 městský soud zaslal poučení o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat, žalovanému s kopií žaloby navrhovatele a zároveň si od něj vyžádal předložení úplného správního spisu v originále. Soudu došel požadovaný kompletní správní spis od žalovaného dne 3. 1. 2008. Poté soud dne 5. 2. 2008 zaslal poučení o složení senátu navrhovateli, který se dne 15. 2. 2008 k poučení vyjádřil tak, že sice nevznáší námitku podjatosti ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti žádnému z členů senátu 6 Ca, ani senátů zástupcích, ale nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Dne 14. 1. 2009 podal navrhovatel shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Součástí spisu je rovněž přípis místopředsedy městského soudu pro věci správního soudnictví ze dne 9. 1. 2009, sp. zn. St 304/2008, z něhož vyplývá, že „průtah v řízení k dnešnímu datu zatím nenastal a že podle vyjádření předsedkyně senátu nemohlo být dosud jednáno s ohledem na projednávání žalob podle pořadí, v jakém napadly. Předsedkyně senátu předpokládá nařízení jednání v této věci ve druhém čtvrtletí t. r.“.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že jeho stížnost na průtahy v řízení, kterou podal u příslušného orgánu státní správy soudů, jím nebyla řádně vyřízena, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“).

Podle odstavce 7 cit. usnesení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dospěl k závěru, že je důvodný.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že po výzvě k zaplacení soudního poplatku a jeho uhrazení navrhovatelem soud po poučení žalovaného o složení senátu a po obdržení kompletního správního spisu poučil navrhovatele o složení senátu a vyjádření k nařízení jednání až dne 5. 2. 2008, třebaže správní spis měl k dispozici již ode dne 3. 1. 2008. Ze spisu je rovněž patrné, že v dané věci žaloba není nijak rozsáhlá, správní spis má pouze třináct stran a účastníci řízení se žádným způsobem negativně nepodíleli na průběhu řízení a vždy po obdržení jakékoliv výzvy soudu na tuto bezprostředně reagovali a lhůty jím stanovené k provedení procesního úkonu dodrželi. Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je tak rozhodující, že po zahájení řízení od 5. 11. 2007, kdy soud učinil procesní úkon vůči žalovanému, až do doby podání návrhu na určení lhůty, tj. do 14. 1. 2009, soud neučinil žádný úkon směřující k projednání a rozhodnutí této věci; poučení o složení senátu a vyjádření k nařízení jednání ze dne 5. 2. 2008 zaslané navrhovateli za takový úkon nelze považovat, neboť soudu nic nebránilo v tom, aby toto poučení zaslal navrhovateli současně se stejným poučením zasílaným žalovanému, tj. již dne 5. 11. 2007. Na těchto skutečnostech nemůže nic změnit ani obecné vyjádření, že žalobě navrhovatele předchází jiné nevyřízené žaloby a že věci kromě věcí, u kterých zákon stanoví přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně, jsou většinou projednávány podle pořadí nápadu. K tomuto tvrzení městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody nemohou vést k vysvětlení průtahů v předmětném řízení. Odkazy na počty či pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na složitost věci, postup účastníků řízení a na dosavadní postup soudu, jak je uvedeno shora, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy, tak, aby soud obeslal účastníky řízení a dodržel zákonem stanovenou lhůtu pro jejich přípravu k nařízenému jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Touto lhůtou, ve které byla stanovena povinnost městského soudu ve věci nařídit jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději do 10. 3. 2009, je městský soud vázán.

Nejvyšší správní soud při posouzení průtahů v dané věci vycházel také z četné judikatury Ústavního soudu, který opakovaně judikoval, že *průtahy v řízení nelze ospravedlnit ani obecně známou přetížeností soudu, jelikož „je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01).

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, takže ve smyslu poslední věty ust. § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že navrhovatel náhradu žádných nákladů řízení neuplatňoval a vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu ani nevyplývá, soud rozhodl tak, že navrhovateli se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 8, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 5. února 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu